

Chương 22

Không Cốc Gặp Táng Môn
Núi Hoang Ngờ Lão Quái

Lưu Vân Sơn Trang vốn chỉ cách Xích Thành hơn hai mươi dặm, vượt qua mấy ngọn núi là đã có thể tới nơi. Trăng sáng nửa đêm, núi tiếp núi trùng trùng khiến cảnh đẹp hùng tráng hơn lúc nào. Yến Lăng Vân đi cạnh vợ đẹp mới cưới chẳng khác nào Lưu Nguyễn tìm đến Thiên Thai nên chàng đi chậm rãi cùng tân nhân tận hưởng cảnh đẹp trước mắt, vì vậy nhị lão đi trước khá xa. Ước độ một khắc sau, Lưu Vân Kiếm Khách chỉ về hướng các ngọn núi xa xa có một quãng tường đồ thấp thoáng nằm quanh co men theo các sườn núi, quay đầu nói lớn với Tiểu Phương Sóc:

- Ở trước mắt là Xích Thành đó. Quá khứ Hàn huynh cũng du lãm Thiên Thai Sơn chắc không lạ gì nơi ấy chứ?

Đồng thời lão cũng dừng chân đợi con gái và con rể. Hốt nhiên lão nghe văng vẳng từ xa có tiếng đối thoại, đầu tiên là một tiếng có phần thô lỗ:

- Sư huynh, hai lão ấy thật là buồn cười, cứ tưởng tới đây làm vương làm tướng gì, chúng ta cứ để cho các lão qua rồi sẽ trị tội cho các lão sáng mắt!

Tiếp đó là một giọng âm trầm:

- Sư đệ đừng có nên khinh người quá, người ta tự nhận là đại kiếm khách lừng danh đó, chúng ta nên kính lễ một phen chăng?

Hiển nhiên hai sư huynh đệ này một xướng một họa có ý lăng nhục hai lão nhân họ Chung và họ Hàn. Nhân đó Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh lửa giận bốc lên lập tức gầm lên quát lớn:

- Bọn tiểu bối phương nào dám ngông cuồng ở đây, lão phu đến đây.

Vừa dứt tiếng, thân hình lão cất lên vọt theo hướng vọng ra tiếng nói. Tiểu Phương Sóc cũng động thân theo. Theo lẽ hai sư huynh đệ vừa đối thoại chỉ cách xa độ bảy tám trượng, với thân pháp của nhị lão Chung, Hàn ít ra cũng phải bức bách được đối phương hiện thân.

Thế nhưng thật là kỳ quái, sau khi hai lão song song rơi xuống đất, chung quanh vẫn im lặng tịch nhiên không một bóng người, lại chợt nghe chỗ họ vừa rời thân có một giọng cười trêu chọc:

- Sư đệ nhìn xem có lạ không, trên núi Thiên Thai này mà lại có loài rùa, thật là chết cười!

Câu ấy ý châm chọc quá rõ ràng khiến nhị lão tức giận tràn hông, lập tức chuyển thân không nói một lời phóng thân tới. Không ngờ thân pháp của hai sư huynh đệ kia lại kỳ ảo hơn, chẳng khác nào ma quỷ dù cho nhị lão đã quá mau lẹ vẫn chỉ nghe tiếng cười trêu chọc hốt trước hốt sau hốt tả hốt hữu mà không thấy bóng người đâu. Nhân đó Lưu Vân Kiếm Khách cả kinh lập tức dừng chân cất cao giọng nói với Hàn Đường:

- Hàn huynh, hai con chuột này kể ra mau lẹ thật, chúng ta không nên bỏ phí thời giờ muộn buổi hẹn, đừng lý gì đến chúng nữa!

Đương nhiên đó chỉ là câu khích tướng, tuy vậy nó có hiệu quả. Tức thì dưới ánh trăng chỉ thấy bóng xanh lay động, cách xa hơn trượng hiện ra hai bóng người một cao một thấp, tóc tai quần áo lằng loạng như hai gã nông phu đứng sát vai với nhau. Ngoài hình dáng chẳng có gì kỳ quái, nếu không có việc châm chọc vừa rồi, bình thường quyết không thể nhận ra đây là hai tên có tuyệt kỹ khinh công.

Tên đại hán cao cười hăng hắc:

- Huynh đệ ta có ý tốt để các người biết khó lui thân, không ngờ sống không chịu lại cứ tìm Diêm Vương, Diêm Vương định canh ba các người phải chết, không sống qua được đâu!

Hắn buông lời cực kỳ cuồng ngạo chẳng coi nhị vị lão tiền bối nổi danh giang hồ vào đâu, Lưu Vân Kiếm Khách giận dữ quát:

- Tiểu bối là môn hạ của ai, mau báo tên tuổi để lão phu dạy một bài học.

Đồng thời Hàn Đường cũng quát tiếp:

- Người võ lâm hành sự tất phải quang minh lỗi lạc, hai tiểu bối các người lén lút lút ở đây là có ý muốn gì?

Hiển nhiên nhị vị lão anh hùng muốn rõ nguồn gốc xuất thân của đối phương để dễ bề ứng phó. Đại hán cao lớn nọ tức thì đảo con mắt trắng dã gật đầu đáp:

- Cũng được, để hai lão già chết rồi thành quỷ mình bạch. Huynh đệ ta được người gọi là Táng Môn Song Tinh, người anh là thái gia Truy Hồn Môn Cao, nhị thái gia là Đoạt Mệnh Môn Kỳ, hôm nay đến đây là muốn tìm tên tiểu tử họ Yến để trả nợ, hai lão nghe chưa?

Cả hai lão họ Chung và Hàn đều giật mình vì không ngờ hai tên đại hán xem vẻ ngoài tầm thường này, lại là hai tên tuổi chấn động giang hồ từ lâu Táng Môn Nhị Quỷ. Điều bí mật nhất là xuất thân của hai huynh đệ không ai rõ, mà lại có công lực nguy dị thâm hậu ác độc chưa ai dám động tới. Xưa nay chúng ít khi vào Trung Nguyên, chỉ tung hoành ngoài vùng biên tái hải đảo và cũng chẳng giao tiếp lai vãng gì với võ lâm Trung Nguyên, không hiểu sao lại đến núi Thiên Thai này làm chi? Lưu Vân Kiếm Khách Chung lão trầm giọng quát:

- Hai tên cuồng đồ hãy nói cho rõ, chúng ta chưa hề xâm phạm gì tới địa giới của nhau đâu có làm lỗi gì?

Sự thật Lưu Vân Sơn Trang chưa hề kết oán thù với bọn đạo tặc. Còn Yến Lăng Vân xuất đạo chưa lâu tất cũng không oán hận gì với Nhị Quỷ, hai chữ "trả nợ" từ đâu mà có? Nào ngờ Truy Hồn Quỷ Môn Cao nghe câu hỏi tức thì hoành mắt quét ngang Chung, Hàn hai lão, cười lạnh lòng đáp:

- Hừ! Thực là quý nhân dễ quên quá, chẳng lẽ chuyện người huynh đệ ở Đào Hoa Đảo của ta là Phấn Diện Lang Quân bị các người lăng nhục không có sao?

Liền đó hấn chỉ vào mặt Lưu Vân Kiếm Khách quát hỏi:

- Họ Chung, chớ vờ vịt, mau rút võ khí ra, thái gia ta cho các người biết tay, làm gương cho tiểu tử họ Yến.

Thì ra hai huynh đệ Truy Hồn Đoạt Mệnh đến đây vì chuyện tên dâm đồ Nghiêm Lý Vân hôm trước. Tình hình như thế khiến hai lão Chung, Hàn cực kỳ nổi giận vì chúng không nể gì họ đều là võ lâm danh túc ở suốt một vùng đông nam này. Chung Anh gầm to:

- Cuồng đồ lớn gan! Dám tung hoành ngang ngược ở bản sơn, lão phu sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.

Lập tức lão hoành thân đến vừa bật hai tiếng "tiếp chiêu" đơn chưởng đã nhanh như điện đập thẳng tới giữa ngực Truy Hồn Quỷ Môn Cao. Luận về công lực, Lưu Vân Kiếm Khách là nhân vật nổi tiếng giang hồ, lão rất tự tin vào hỏa hầu chưởng lực của mình, nhưng lão biết rõ đối phương là một kinh địch, do đó xuất chiêu cực kỳ cẩn trọng, lập tức đứng vào thế Lưu Vân Bộ chưởng đang chém tới bỗng biến trở chụp trời mạch môn yếu huyệt Truy Hồn Quỷ, xuất thủ chẳng những lợi hại mà thế tấn công cực kỳ mạnh mẽ.

Truy Hồn Quỷ không thềm để ý chiêu tấn công ấy, miệng vẫn cười hăng hắc:

- Thái gia ta đã có ý cho nhà ngươi thi triển kiếm pháp, ngươi không chịu nghe thì chớ oán trách gì ta nhé!

Tiếp đó thân hình hắn đột nhiên lùn thấp hẳn xuống, chỉ hơi lay động liên như gió cuốn luồn ra sau lưng lão. Quả nhiên thân thủ hắn phi thường danh bất hư truyền. Vì vậy Chung Anh vội vàng triển khai chiêu thức Hoàng Long Đại Chuyển Thân là tuyệt chiêu của Thiên Thai phái đánh liên tiếp nhiều chiêu nữa.

Lập tức thân hình Lưu Vân Kiếm Khách như hành vân lưu thủy, song chưởng đảo lộn rít gió tấn công. Lão vận dụng gần hết bản lãnh bình sinh mà đối phương vẫn nhàn nhã ung dung như chẳng chút gì sợ hãi. Nhất là Truy Hồn Quỷ Môn Cao thân pháp hết sức mau lẹ, chẳng hiểu chiêu số ra sao, song chưởng hốt nhiên chụp, bỗng đẩy bỗng điểm, chiêu nào cũng trực chỉ yếu huyệt độc hiểm đến cực điểm.

Chưa giao đấu hết hai mươi hiệp Lưu Vân Kiếm Khách đã bị bức bách đến toát mồ hôi, nhiều chiêu cố gắng lắm mới chống đỡ nổi, tuy Tiểu Phương Sóc mới nhảy vào tương trợ nhưng kệt Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ vẫn guồn guồn đứng cạnh rõ ràng không dễ dàng để lão xuất thủ. Chính trong lúc Chung lão đang lâm nguy bỗng có người hô lớn:

- Xin nhạc phụ tạm dừng tay, tiểu tể đến đây!

Theo tiếng hô một bóng người bay vọt lên cao hơn mười trượng uyển chuyển như một con chim ưng rơi xuống đấu trường, tiếp theo sau là Thiên Thai Tiên Tử Chung Tuệ Phân cô nương cũng tới nơi. Thân hình Yến Lăng Vân lay động đứng giữa trận đấu, chàng hét to với Truy Hồn Quỷ Môn Cao:

- Đêm trước ở Lưu Vân Sơn Trang, phải chăng là tôn giá đã để thư ước hẹn? Tiểu sinh Yến Lăng Vân xin sẵn sàng lãnh giáo.

Thân pháp của chàng như điện chớp, động tác kỳ diệu, chỉ hoành thân một cái đã hóa giải liên thế đang tấn công của hai bên.

Truy Hồn Quỷ Môn Cao bị bức bách không kịp tự chủ lùi liên mấy bước mới nhìn rõ người mới đến. Hắn giật mình đáp:

- Còn có người khác đợi ở Xích Thành Sơn, huynh đệ ta chỉ là người vâng lệnh tới đây cản trở. Nếu tiểu tử ngươi không tự chịu trối để ta dẫn đi, hãy động thủ chứng tỏ bản lãnh.

Hắn liếc mắt nhìn Thiên Thai Tiên Tử và hai lão nhân rồi tiếp:

- Chỉ riêng tiểu tử được tới phó ước, còn người khác phải ở lại đây.

Tên này quả có khẩu khí nông cuồng và chẳng coi cả bọn Yến Lăng Vân vào đâu khiến chàng nổi giận cười bật lên:

- Khẩu khí lớn thật, tiểu sinh xin lãnh giáo. Thời gian không còn sớm, nhị vị hãy tấn công một lượt cho tiện.

Đồng thời Thiên Thai Tiên Tử Chung Tuệ Phân cũng tiến đến đứng song song với chàng lớn tiếng quát:

- Thiên Thai Sơn không thể dung thứ bọn nông cuồng các người, hôm nay nhất định không cho các người thoát khỏi cái chết.

Hai vợ chồng nàng một xướng một họa dùng cuồng ngạo đối lại cuồng ngạo không hề chịu kém, thử hỏi Táng Môn Nhị Quỷ xưa nay rất tự phụ về võ công làm sao chịu nổi. Truy Hồn Quỷ Môn Cao tức giận cười rống lên chỉ vào mặt Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử cả gan! Hãy xem đại thái gia ta cho người nếm mùi lợi hại đây!

Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ tiếp lời anh:

- Đại ca, giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu, tiểu tử ấy xin để cho tiểu đệ bắt dẫn về Xích Thành Sơn trị tội cho!

Dứt lời hấn lập tức động thủ trao pháp hoành ngang người Yến Lăng Vân, chẳng những thân hình mau lẹ mà tay như gió cuốn, năm ngón cong gập như móc câu, thế đánh mạnh như sấm sét, kinh khí tỏa ra lợi hại tuyệt luân.

Yến Lăng Vân vẫn nhàn nhã không chút vội vàng, tay áo chàng chỉ hơi vừa khoát vừa quát:

- Thiếu gia đã có lời nói trước, hai huynh đệ người sao không tiến lên cùng lúc?

Tức thì một luồng lực lạnh thấu xương chặn đứng Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ, thân hình hấn chấn động hấp tấp lùi lại liền mấy bước. Đương nhiên Táng Môn Nhị Quỷ đều là những tay lão luyện giang hồ, nhãn lực rất tinh vi, chỉ nhìn sơ một chiêu đầu của chàng đã giật mình kinh hoảng. Ngay lúc ấy Yến Lăng Vân đã lướt thân tới, chàng gạt đầu thúc giục:

- Nhị vị không cần khách sáo và đừng làm trễ giờ tiểu sinh ước hẹn với chủ nhân nhị vị!

Tình hình như thế khiến Nhị Quỷ càng phân vân bất định. Một là vì nếu cả hai cùng tiến lên một lượt, bằng tên tuổi xưa nay của chúng dù có thắng đi nữa cũng chẳng vinh dự gì, còn nếu không thắng quả là nhục nhã. Hai nữa cứ theo hình thức trước mắt, tiểu thư sinh bình thân phát nhẹ tay đã chấn động Đoạt Mệnh Quỷ đủ chứng tỏ không

phải nhân vật tầm thường. Vì vậy hai anh em bất giác liếc nhìn nhau, cuối cùng đại quý Môn Cao cất tiếng âm trầm đáp:

- Cũng được! Chúng thái gia chiều ý người!

Tức thì hai huynh đệ phân ra một đông một tây thủ thế. Xem tình hình dường như chúng cố chờ cơ hội, xuất thủ đánh một chiêu quyết định. Bất quá Yến Lăng Vân vẫn an nhiên, đứng thẳng thung dung cất tiếng:

- Muốn động thủ cứ động thủ, cần gì bày vẽ?

Chàng khoanh tay như người rảnh việc, thần thái an nhiên không hề coi Nhị Quỷ vào đâu. Nhị Quỷ tức giận nhất tề gầm lên một tiếng, bốn chưởng đảo lộn quét gió đập tới theo hai hướng khác nhau, cùng tấn công Yến Lăng Vân. Khoảng cách giữa ba người rất gần, hai huynh đệ họ Môn lại tấn công chớp nhoáng, nắm chắc phải đắc thủ. Thế nhưng ba bóng người đan vào nhau, sau một cơn cát đá bay mù trời, cả hai anh em Nhị Quỷ ai nấy đều bị chấn động lùi lại liên tiếp mới phát hiện Yến Lăng Vân đứng xa hơn trượng thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chàng cười lớn:

- Ha ha! Nhị vị sao không chịu nhìn cho rõ, tự đánh vào nhau như vậy e mất hòa khí đó!

Thì ra anh em họ Môn lúc ra chiêu tấn công mắt nhìn rõ chiêu thế của mình đánh trúng đối phương nhưng khi hai chưởng tiếp xúc bỗng phát giác kẻ địch đã biến mất, không kịp thu thế nữa đành tự đập vào nhau một chưởng. Thiên Thai Tiên Tử bật cười khanh khách:

- Vân ca ca, thực là đúng với tên Nhị Quỷ đáng như quỷ ấy nhỉ!

Táng Môn Nhị Quỷ vừa giận vừa thẹn, mặt xám ngoét lại nhìn Yến Lăng Vân thăm dò, một lúc chúng lại gầm lên một tiếng, thân hình vọt lên, cả hai đều triển khai tiểu xảo bản lãnh, bên tấn công bên thủ thế phối hợp với nhau chớp nhoáng, như sao xẹt tấn kích Yến Lăng Vân, tuy bề ngoài xem như ít uy mãnh nhưng chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt rất ác hiểm mưu phần lợi hại.

Vì vậy Yến Lăng Vân vội đạp chân theo thế Lục Hợp Tiềm Tung Bộ bắt đầu chuyển thân, chỉ thấy thân hình chàng biến thành một luồng ánh sáng xanh y như một con cá lúc ở trước, lúc lượn ra sau, cực ung dung, cực tự nhiên lượn qua lượn lại người Nhị Quỷ. Chẳng những thân pháp chàng mỹ diệu mà còn an nhàn tự tại, bất kể chiêu thức đối phương độc hiểm kỳ bí tới đâu, cuối cùng cũng chẳng hề động được tới tà áo của chàng.

Nhất thời Nhị Quỷ hết sức hoang mang, càng cố sức phát tận lực chiêu số bản lãnh, hoàn toàn không dám còn chút ý khinh địch nào nữa. Đột nhiên Yến Lăng Vân gia tăng tốc độ, dần dần bất cứ chỗ nào cũng như có thân hình chàng, nhân ảnh như được hóa thân thành vô số quay như chong chóng quanh hai anh em họ Môn.

Hai anh em chúng vốn sở trường về thân pháp, sở trường bấy giờ chợt thấy mất hoa lên hỗn loạn chẳng còn đâu phân biệt bóng nào là Yến Lăng Vân thật, bóng nào chỉ là ảo ảnh của Yến Lăng Vân, bởi thế cho nên chiêu nào cũng tự đánh vào nhau, mồ hôi chúng toát ra xương sống, càng đấu càng kinh sợ. Trái lại Yến Lăng Vân càng đấu tinh thần càng phấn chấn, thỉnh thoảng lại bật ra tiếng cười lớn. Nhân vì hôm nay chàng có dịp mang những sở học học được ở trong thạch thất ra thi triển, quả nhiên rất tinh vi huyền diệu, mười phần đắc lực.

Đột nhiên chàng dừng chân mỉm cười nhìn anh em họ Môn:

- Cửa này của nhị vị không ngăn cản với tiểu sinh đâu, chẳng bằng đấu như vậy là đủ kéo thương tổn đến tình cảm hai bên!

Khẩu khí chàng rất minh bạch chẳng khác nào bảo "nếu có đấu thêm, các người cũng chỉ làm trò cười mà thôi!" Táng Môn Nhị Quỷ tung hoành hải ngoại đã nhiều năm tự coi là vô địch, bây giờ đâu có thể nhận thua, Truy Hồn Quỷ Môn Cao lập tức cười giảo hoạt:

- Đồ tiểu bối chớ vội ngông cuồng, người dám dùng võ khí đấu với thái gia chúng ta ba trăm hiệp thử xem sao chăng?

Vừa nói hấn vừa nhẹ vuốt lưng eo rút ra một nhuyễn tiên dài quét một vòng trên không trung tạo thành tiếng gió xé tai. Đồng thời Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ cũng rút hai song sắt điểm huyết múa tới trước mặt:

- Tiểu bối hãy tiếp vài chiêu nữa của nhị thái qua ta đây!

Không ngờ lúc ấy từ xa xa vọng lại âm thanh của một lão nhân:

- Đồ nhi! Dừng múa may làm trò hề nữa. Mau dẫn tất cả đến gặp ta đây!

Phân minh giọng nói ấy là của người đã viết thư ước hẹn đến Xích Thành Sơn. Nhị Quỷ nghe lời vội thu võ khí tránh ra hai bên đường núi, đưa mắt nhìn phía Yến Lăng Vân quát to!

- Đã nghe lời chư? Đợi gặp chủ nhân xong chúng ta sẽ tính nợ với nhau!

Dứt lời cả hai tung thân lên cao biến thành vệt khói mất thân vào trong bóng tối. Bấy giờ vừa lúc trăng lên đến giữa trời, ánh sáng chiếu xuống lớp khí núi bốc lên đẹp vô hạn. Hai lão nhân Chung, Hàn dẫn đầu như trước, bốn người cùng phi hành về phía

phát ra giọng nói. Khoảnh khắc sau khi vượt hết một thâm cốc, bốn người đã tới chân Xích Thành Sơn. Vừa tới đã nhìn thấy một lão tẩu da dẻ đầy nếp nhăn kỳ quái nhắm mắt ngồi thẳng trên một tảng đá tận đỉnh núi. Nhất là cha con họ Chung vừa nhìn thấy lão tẩu giật mình ngạc nhiên, thì ra lão tẩu ấy gần đây họ vẫn hay gặp vì lão là người coi nhang đèn trong Đồng Bách nằm đằng sau núi Thiên Thai. Không ngờ lão lại là một cao nhân, vì vậy Lưu Vân Kiếm Khách tức thì bước tới trước cung tay thi lễ:

- Chung Anh được may ở gần đạo trưởng mà có mắt không trông, không nhận ra cao nhân rất là thất lễ lấy làm ân hận, kính xin đạo trưởng dung thứ.

Lời nói của lão rõ ràng rất tự nhiên và dùng hết lễ nghi giang hồ, nào ngờ lão tẩu không thèm nhìn nửa mắt, ánh mắt lão tẩu lạnh như băng giá quét nhìn bốn người, cuối cùng dừng lại ở Yến Lăng Vân cười gần:

- Tiểu tử kia dám tại bản sơn dùng tà thuật khinh người, đêm nay lại công nhiên kháng lệnh không tự trối đến chịu tội, gan thật không nhỏ, lão phu hãy thử xem tên già họ Khuyết ấy đã truyền cho người bao nhiêu bản lãnh?

Lão tẩu nói câu đầu đã có ý dạy dỗ như chẳng coi ai vào đâu, Yến Lăng Vân cả giận bước dài tới, lớn tiếng quát:

- Chúng thiếu gia đến đây không phải để nhìn người bày trò hoa dạng, mau nói ra lý do ước hẹn đến đây làm chi? Bản lãnh của Nhị Quỷ, thiếu gia đã tiếp qua đâu có gì đáng dọa nạt thiên hạ?

Lão tẩu kia không hề động sắc, đợi Yến Lăng Vân dứt lời, lão ngửa đầu bật ra một chuỗi cười như hổ gầm "ha ha ha" điên cuồng. Thanh âm lão dội ra chung quanh và vào những vách núi dội lại nghe như tiếng trùng điệp vào tai ngân nga bất tuyệt. Tức thì tiếng cười quái dị ấy chấn động hai lão họ Chung và Hàn, cả Thiên Thai Tiên Tử cũng kinh động, ngực như bị phá vỡ, sắc mặt nhợt nhạt lắc lư muốn ngã.

Yến Lăng Vân cả kinh, vội vàng vận công lực lên kháng cự mới ổn định được. Quả nhiên lão tẩu này không tầm thường, chỉ cần dùng uy lực tiếng cười đã đủ chứng minh bản lãnh phi phàm. Nhưng thái độ vẫn bình tĩnh của Yến Lăng Vân cũng khiến lão hết sức kinh dị. Lão vội ngưng tiếng cười, lạnh lùng quát to:

- Tiểu tử vô tư, mấy chục năm nay chưa ai dám chống cự lão phu, hôm nay lão phu không thể không dạy người một bài học! Thấy người còn trẻ tuổi, lão phu cũng châm chước cho, chỉ cần người lay động được tảng đá mà lão phu đang ngồi đây, tội đêm nay lão phu sẽ tha cho, nếu không người phải theo lão phu về sơn cốc lãnh tội, chịu không?

Lão vẫn còn kiêu ngạo khẩu khí hiếp người, Yến Lăng Vân vẫn ngạo mạn đáp:

- Không được, thắng bại các người đều được lợi, chẳng lẽ thiếu gia ta phí sức chẳng được gì?

Quả vậy, hai bên tranh thắng bại, nếu thắng chỉ được tha tội, thua lại bị trị tội, lẽ nào lại vô lý thế? Lão tẩu kia nghe chàng từ chối liền trừng mắt:

- Tiểu tử họ Yến, người biết lão phu là ai chưa? Đêm nay lão phu đã bằng lòng tha tội là may cho người lắm rồi đó!

Hình như tên tuổi lão cực lớn nên được lão tha tội là một sự vinh dự hiếm có rồi.

- Lão phu là Thiết Tiêu Ông từ hải đảo mấy chục năm nay không thêm can dự vào chuyện giang hồ nhưng các điều quy của lão phu khi xưa vẫn giữ, lão phu nói một lời như vàng đá chưa ai thoát khỏi tay lão phu, chẳng lẽ tiểu tử người chưa hề nghe các bậc trưởng bối trong sư môn nói về tên tuổi ta ư?

Yến Lăng Vân giật mình kinh ngạc sức nhớ đã từng nghe Quỷ Ảnh Lang Quân nhắc đến tên lão ma đầu này năm xưa nổi tiếng ngang với Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ có tự hiệu Thiết Tiêu Ông được người ta gọi bằng tên Tứ Hải Sâu. Không ngờ hôm nay chàng lại gặp lão ở đây. Theo truyền thuyết lão đã hơn trăm tuổi, công lực cao khôn lường, lúc vui lúc giận bất thường và rất phóng túng, nơi ở của lão là Phong Lôi Đảo xa vạn dặm do đó tài nghệ lập thành một phái rất sở trường và khả năng sử dụng các loại vật cực độc, so với Miêu Lãnh Khuyết, một tà một độc, một hùng cứ phương đông, một hùng cứ phương tây, chưa ai dám gây thù oán. Thì hai tên Táng Môn Nhị Quỷ là môn hạ đệ tử của lão ma đầu này. Dù đã biết lão, Yến Lăng Vân vẫn ngạo mạn cười lạnh lùng:

- Nếu tiểu sinh thắng, từ nay các người có chịu rút lui khỏi giang hồ không?

Thái độ khinh miệt của chàng khiến lão ma đầu nổi giận, lão bật cười ha hả:

- Xưa nay bọn tiểu bối như người nghe đến tên lão phu là phải quỳ xuống van xin tha tội, duy có hôm nay tiểu tử người lớn gan dám ngang ngược trước mặt lão phu... Thôi được! Lão phu tạm thời phá lệ một phen, chỉ cần người thật có chân tài lão phu sẽ miễn tội...

Chàng vội ngắt lời:

- Im đi, tiểu sinh nghe vẫn chưa lọt tai, ta chỉ hỏi người, nếu ta thắng, các thầy trò người làm sao?

Lão quái vật Tứ Hải Sầu này cả đời cuồng ngạo khinh rẻ võ lâm xưa nay chưa hề biết đến chữ "thua" đâu nghĩ đến chuyện sẽ làm sao nếu thua. Lão ngửa đầu cười ha hả, gầm lên:

- Chỉ cần tiểu tử ngươi thắng lão phu vài chiêu thức, Thiết Tiêu Ông ta từ nay không thèm xuất hiện giang hồ nữa.

Nói câu ấy là lão tin chắc điều ấy tuyệt không thể xảy ra. Yến Lăng Vân cười nhẹ:

- Lão hãy nhớ lấy lời, chúng ta coi như đối xử với nhau công bình rồi đấy!

Tiếp đó chàng quát:

- Xin hãy đề phòng, tiểu sinh xuất thủ đây!

- o O o -